Evershines

Volume Three

In loving memory of
Kalvi Thanthai S.A.Raja

14/8/1937 - 03/01/2013
Vol . 3

Ever Shines

S.A.RAJA

S	A	R	A	J	A
UCCESFUL	DMIRABLE	ELIGIOUS	DVENTUROUS	OVIAL	FFECTIONATE

To my beloved Dad

In memory of my beloved father on his 3rd anniversary of his departure from this world.

Contents

A Man of Great Erudition and Magnanimous Views	**9**
Vision of Sardar S.A. Raja	11
Milestones	12
Dad & I - Dr.Joe Suresh	13
Photo Gallery	29
Tribute from Acquaintances	37
வாழ்வு ஒரு திருப்பயணம் - அருட்தந்தை தே. சேவியர்	38
Evershine Hero - கலைமாமணி S. மாசிலாமணி	41
எனது பாசமிகு அண்ணன் - எஸ். சகாயம் கிறிஸ்டோபர்	43
ஜோஸ்பின் சேவியர்	45
Mr.Subramaniam M.Sc	48
Er.C.Madhavan Pillai M.Tech	53
Nepal Recovery Project	58
3rd Memorial Day 2016	64
Ever Shines	69
Synopsis	74
Acknowledgements	78

A Man of Great Erudition and Magnanimous Views

Based on Excerpts from Articles and Books on Dr S.A. Raja by Others

Sardar S.A. Raja is known as a man of dynamism, indefatigable energy and unswerving industry. His single minded devotion in his entire life was towards services for the welfare of the society which blossomed into the formation of an educational trust in his native village, Vadakangulam, Radhapuram Taluk, Tirunelveli District. Thirty years ago, Vadakangulam and all the villages around it looked like a desert and most people were below the poverty line. People had limited facilities to educate their children.

By Dr S.A. Raja's efforts and selfless service with high sense of devotion, this area is now transformed in to a university campus and about 4000 students are in various professional courses for having a

bright future. He is doing much help for the poor and middle class parents. Because of him now there is graduate in every family in Southern districts of Tamilnadu and Kerala.

He never stopped with the border of Tamil Nadu and Kerala. He went to rural and highly underdeveloped Western Orissa and started a medical college in the village of Kalahandi. There was no transportation and no good place to live. Schools were limited and 90% of the people were uneducated. He took the adventurous step of taking the challenge to start medical college in such a place. He even slept in the railway station while he was waiting for the train to reach the place.

Dr S.A. Raja is a man who worked all over India and the world and he came back to his native village to start his mission, but he never restricted himself to the village and worked for the welfare entire nation.

Mahatma Gandhi, Swamy Vivekananda and Mother Theresa are his role models. He is happy that he was born as a human being in India where these leaders served.

He would have walked on thorns but he brought flowerbeds for others to walk. He is happy doing that. He is truly a man of great erudition and magnanimous views

Vision of Sardar S.A. Raja

Educationist Sardar Dr S.A. Raja had a vision to provide accessible, affordable and adequate quality education to Indian youth, especially those who are located in small towns and villages.

MILESTONES

S.A Raja Polytechnic College, Vadakkangulam-1984

The Indian Engineering College, Vadakkangulam-1984

S.A Raja Pharmacy College, Vadakkangulam – 1987

Rajas Dental College & Hospital, Vadakkangulam-1987

Jayamatha Engineering College, Aralvaimozhi-1995

Sardar Raja Arts and Science College, Vadakkangulam-1998

Sardar Raja College of Engineering, Alangulam-2000

Joe Suresh Engineering College, Mundradaippu-2001

S.A. Raja B.Ed College, Vadakkangulam-2006

Trichy Rajas Dental College, Trichy-2006

Indian Polytechnic College-2007

The Kevin Polytechnic College,Mundradaippu-2008

Arul College of Technology,Radhapuram-2008

KRS Engineering College,Trichy-2009

Sardar Rajas College of Nursing, Vadakkangulam - 2010

Sardar Raja Medical College & Hospital, Kalahandi, Orissa 2013

Dad & I

Dad & I

Dr. Joe Suresh

Fathers, like mothers, are irreplaceable. They have a significant impact in the growth and emotional development of their children, daughters and sons alike.

Being the only daughter to my father, my father was irreplaceable to me with anything in this world. When he was alive and even in death he is always present around me and guarding me. According to Psychiatrist Sigmund Freud life of a human being is staged as infants, children, adolescents, adults and the aged. In every stage we have relationship with one another beginning from birth. The first relationship for everyone is mother. But father is also an equally important role being first because he guards me from my mother's womb. In this aspect , I was blessed by wonderful parents in my life. I thank Almighty for the gift of my father and my mother.

FATHER SEES THE ASPIRING HERO IN THE CHILD AND AS SUCH MY FATHER IS MY HERO.

In a family both sons and daughters desire for their Dad being a hero, just as much if not more, however, they want to see a reflection of themselves as heroes in their Dad's eyes. The open expression of thoughts and feeling is a hallmark of healthy family relationships, and the heart of a home is all about relationships, emotional connection, understanding and acceptance, in other words, the real stuff of live – love.

My father is my hero. My mother used to take care of physical growth. My dad used to take care of mental growth and trained me

the way I should approach this world through this life, what should be my achievements in life. I always admired and appreciated all the courage he had in tackling problems and bringing developments to the society. Let me share a few wonderful moments I had with my dad.

Life in God' Service:

In its strictest sense God has commanded us to follow only two commandments. One is to love Him and the other is to love my neighbour. My dad always followed both these commandments to the end in his life. Nothing but these qualities since my childhood moulded me to come to this level in the society.

As all of you know that Vadakangulam, my native place, is a village situated at the southern tip of Indian subcontinent just a few kilometres to the north of Kanyakumari. Aranmanai Vasal Street is where my house is situated. In my birth place Hindus and Christians enjoy equal importance in this society. As a result we have a big church built in the Gothic style of Architecture of the 18th Century and a big temple. There are schools run by the Hindu and Christian managements. Being a Roman Catholic I attended the Christian school. My school is at 5 minutes walk from my home and the church is at my door step that I can reach in a wink of an eye. As a staunch religious person of order and discipline, my father used to attend the daily mass at 5 am every day without fail and expected his family members to attend the mass along with him. He never showed me any special consideration in this even though I was his beloved daughter. More or less we all the children were forced to attend the church every day. On many days I even missed brushing and ran to attend the mass. It took only 20 to 30 minutes to attend the mass so we cannot be late. If I failed the whole day would be a miserable one

and he would start giving a long lecture on the need for and importance of attending the mass every morning and the consequences of ignoring the mass with many examples. This kind of treatment has helped us attending the mass even now.

Childhood Days:

Competitions from the age of 3 years:

I would like to quote a few incidents that I remember in my childhood. During the Church festival my father acted as a Scientist in a drama staged by the young men. He himself participated in multiple competitions and Plays. After becoming a chairman he was used t*o* participate in dramas and games with his college students. So I was also interested in joining all the competition and winning prizes.

He trained me to attend elocution competitions. As a good speaker himself and as a faithful Congress man of those days, he trained me on the rudiments of public speaking, body language, intonation and stress etc. etc. I spoke on a topic related to the meritorious services of the Honourable Chief Minister Thiru. K. Kamaraj. My father was jumping in joy when I bagged a prize that day.

5-10 years:

If I remember exactly these years were the golden years of my life. I must thank God for this. No worries, no burdens and all that I thought came handy. I was in the primary school and every year I came out with academic excellence. I used to get the First Rank in all subjects. My father always encouraged me to be first in everything. He used to give me one rupee whenever I got 1st rank (One rupee was a big amount those days). He motivated me always to reach the highest degree in every field. He always used to say my daughter

should always be the first and second to none in all fields. He was really proud of me.

Panchayath:

Even when I was a small girl I used to be with my daddy in his office watching him attending his daily work. People of various walks of life who had problems came to him for some solution, guidance or other. He used to solve problems in an amicable way to the satisfaction of the complainant. He never hesitated in pronouncing a word of punishment to the offender. At the same time if anyone needed any kind of help, he offered the best for them. In those days thefts were reported in and around our locality.

On a certain occasion a guy stole rice bags from the godown and was caught red handed. He was brought to my dad's presence. After an enquiry the offender accepted what he did. My dad made him tied to a lamp post and ordered that he remained there the entire day. This was how he handled such things.

Learning never ending:

My father was always curious to learn many things. He studied after joining the military and graduated. He could speak 9 languages. He had a fair knowledge of many disciplines. He sometimes asked me to write for him and he never felt shy to learn from young people.

My dad visited us in Brunei in November 2011 for a month. I arranged a vehicle to take him around the small but very rich country. He used to go around daily in the morning after attending the mass and got back in the afternoon. He bought a laptop when he was in Brunei and when he was home he would learn computer operation from his grandson Kevin.

Distribution of awards:

Whenever there was a meeting related to schools, colleges or other institutions he would ask me to go and distribute the prizes and awards to the winners. I had the chance of opening a clinic (presently the Jovika Diabetic Clinic) in Aralvaimozhi when I was 13 years old. So from the very beginning it was his intention that I must be a good and talented administrator.

Spare the rod and spoil the child:

This was the only one incident I had with my father when he scolded me. I was in my 8th standard then. He had asked me to stop the driver when my mother returned home because he wanted to go to college in the evening. When my mother entered the home I went out to stop the car but he took off very fast and he was not there. My father came out with his briefcase and the car was not there and he was mad at me. He shouted at me. I still remember the incident happening in the first week of August and I did not talk to him for five days. I was lucky my father never used the rod or his hands to correct me. I was always special to him.

If I say everything went well with my dad all the days of his life I will remain a cheat. On many occasions I tortured him with my adamant and unyielding propensity and predilection. But he always remained patient and bore all my ways. By soothing words he pacified me but never used harsh words. It was like a hide and seek -game between me and my dad. When all my brothers were trembling before him I was the one who had the guts to talk to him face to face. Many times I stopped talking to him and made use of the phone to keep contact with him but my love for him was great and incomparable to anything in the world. I always admired his care and concern for me in the midst of troubles and tribulations. I will fail in my attempt if I

do not say that his love for the society was so great that he stood for them at times of need and necessity.

Decision making:

My best friend Asha studied with me in school. I spent most of the time in their house because there were three girls in their home and we were all good friends. One day they were going to river to take bath and I also wanted to go with them. I went to ask permission from my dad. He told me if you wanted to go some place you decide whether you liked to go and not because they were going you wanted to join with them. Your decision should never be influenced by others. You need to decide for yourself. This was a big lesson for me even today. I remember those words when I make decision whether I am making the decision by myself or influenced by others.

Earning the employer's trust:

My father was my employer. I was working in the Rajas Dental College from 1987 to 2008 on and off. At some points he handed over all the responsibilities of the college putting faith on my abilities and talents. He never intruded or interrupted in my work. He watched me behind the curtain and guided me through. He knew me well and I think that this faith on me made him handover the Trichy and Tirunelveli projects to me. I am of faith that I will manage to bring them up successfully with the blessings of Almighty

Never lost the confidence in himself and God:

He went through some bitter experiences in his life. His continuous hard work and restlessness resulted in unforeseen ailments. He had a heart attack one night that he ignored but resulted in getting admitted to the hospital for treatment. Miraculously he escaped and recovered in a few weeks. But it was only for a few months. He

started complaining that he had breathlessness even when he did very little work.

False case and acquittal:

In 2004 my father was accused of a murder case he was not involved in at all. For no crime of his he was arrested. It was a period of agony that could be abated by none in the family. The family was shattered to pieces and there was not a single soul to console us at time of bewilderment and panic. However my father stood up to the situation and believed that truth will triumph at last. His staunch faith on God saved him and he came out victoriously for the court of law acquitted him saying that the case was a false one and he was innocent. It was a day of jubilation for all of us and we praised God from the bottom of our hearts for his mercy. Days that he spent in prison brought his health down. He never regained his health and was pulled down physically and mentally. Every time I went to meet him during this period he advised me to help my mother at all levels and encourage my brothers who were much upset with these developments. Truly he was a hero at a time when we were in a tight corner.

Orissa:

This was his final project by my father to start a medical college. He wanted my help, but I refused to give due to my physical weakness and family commitments. My father said that I had also abandoned him. He was angry, but I could not help him. I remember his words " You abandoned me " even now. I will never abandon him. Due to the circumstances I could not support him. I will definitely honour him through my life and generations to come.

Gifts:

Dress:

When I was 11 years old my father went to Saudi Arabia for he got a job there. On his return to homeland he used to bring me lot of dresses. Many dresses were expensive and designed attractively. Local tailors took it from me to make such designs for their customers here. As the one and only daughter of the family I had the opportunity of enjoying such privileges at all levels.

Anklet:

As family of five children I have an elder brother and three younger brothers and so I am the second one in the rank and file. As the only daughter I had many privileges that I enjoy till this day. I was given anything and everything I used to ask. In one such the situation I asked my dad for an anklet made in the latest fashion, design and size of those days by name Jalra. This was made exquisitely and was famous for its elegance and style with 2 inches width. Once I decided I must get it for it was my nature. There could be no compromise. I know that my father would move heaven and earth to make me happy. Seeing that I was adamant my father asked my uncle to go to Nagercoil and get one anklet of that style. He travelled all the way and got one but it was not that of my choice and hence I refused to accept it and went to bed with tears. Next day when I woke up I was not able to believe what had happened during the night. The anklet I demanded was on my ankle. I was extremely happy and my joy found no limits that made me jump heaven high. I did not know how my father arranged for the anklet.

Audio cassette:

When my father was in Saudi Arabia, he sent us an audio cassette. It was a Sony product in golden colour. I still have it with me. He spoke to each one of us in the family. He narrated the story of a boy who lost his hands and legs in the war and how he managed to live life after the incident. The boy helped the villagers by using his brain and other abilities. I used to listen to his voice and get the encouragement whenever I felt depressed.

Food:

There were no restrictions for him in taking food. He enjoyed all foods. He preferred non vegetarian items: chicken, mutton, beef and sea food. He used to buy large quantities of food and serve them to all around him, his hospitality was such that he never sent anyone without a meal. He sometimes kept fruits in my room so I will eat better. Such a caring father I had.

Family Party:

When I was leaving India after my marriage he made the students and staff to Tirunelveli railway station to send me off with garland and everything. He booked a room in Chola Sheraton Hotel Chennai, ordered a big lobster for us. Another time when I was going to USA with Kevin, he arranged a send off party by bringing all the family members and night dinner in our garden. He organized a music program and wanted me to feel happy before I leave. He always felt very sad when I left

Gold Ornaments:

My father's first gift of gold I remember was getting me 12 gold bangles from Trivandrum when I was 13 years old. I still have the bangles with me and they look as if they were bought yesterday for the workmanship of the gold smith of Kerala is such. I don't find

such golden jewellery these days anywhere.

Gold crown:

My father wanted me look like a queen during my wedding function. He wanted me wear a crown like that of the one Queen Elizabeth of UK wears so he called for a gold smith and asked him to make one such crown. He first made a template in bronze and then he made a replica of it in gold. I keep the Golden Crown till this day in remembrance of the love and affection my dad had on me as his one and only daughter.

Gold saree:

Every year on August 14th his birthday was celebrated. It was a grand event for us all. On one of his birthdays he bought me a saree woven in gold jari and it was very expensive and weighed heavy. I think I wore it two or three times now and it is kept in the wardrobe for future use. This gift of my dad is another example for his love.

Maruthi cars:

A red Maruthi 800 was the first car that my father bought for me in 1991 August 19th on my completion of MBBS. It was so special for me. In 1993, when I got married one of our college staff liked this car and bought it paying what he would have paid for a new car because he thought it was a lucky one.

When I flew to India with my new born daughter Kirupa to India after she was born in USA, my father brought a Maruthi Esteem car to the airport to receive me and the baby. It was gift from my father to his daughter.

Father's protection:

Besides attending the mass in the local church every day he never

missed the chance of visiting places of pilgrimage in India and abroad. Once our family went to Ovari, a seashore village in Tirunelveli District that celebrates the Feast of St. Antony every year in the month of February. My father used to take his friends and relatives to the feast in a bus. The place was overcrowded and there was a long queue at the entrance of the church. Seeing my hesitation to enter the church, my father called me to him and put both of his hands around me and made me walk easily under his protecting hands. This I mention to the reader know the endearing love my father had on me at times of need. to share this with you because how much father cares their daughter.

Sickness:

On November 28th 2012 I was in my office and talking to someone when I had seizures. I was taken to Galaxy hospital by our staff. When I opened my eyes my brothers were there in the hospital.

Since I do not have a sister my brothers are like my brother and sisters as well. My father kept calling me to know how I was doing. Next day I had to finish my work in the college so I went to the college for an hour with my dad's permission. After one hour he called whether I got into the car. Until I left for home he kept calling me every 5 minutes.

My wedding:

My wedding was one of the very grand celebrations in our family. A month-long celebration started with the holy mass on 1st June 1993 and there was a mass for the wedding for the next 30 days in different churches in India and around the world . My wedding was on 1st July 1993. Then for 10 days , he arranged a family get together at home. All our relatives (father's brothers and sisters families and cousins) were hosted and all meals were served at our house . There

was great fun fare, singing and dancing all day.

10,000 wedding invitation cards were printed. It was like a book with 10 leaves that required much postage. It took 15 days for us to deliver the cards by arranging 4 or 5 people to do this enormous task. Even now my elder brother jokingly complains about the hardships they had to endure to get the invitations delivered.

Many distinguished personalities attended my wedding. Of the many guests of honour, the first one to visit was Mr. Ooman Chandi, presently the Honourable Chief Minister of Kerala. Other notable guests included VGP Santhosham, SrilaSri Madurai Adhinam and Mr Dhanushkodi Athithan, and numerous government officials, chairmen of other colleges and cinema actors. The highlight of the function was the wedding of 25 poor couples. It was a charitable act of my beloved father which is still in the memory of Vadakangulam people.

Thovalai House:

When I needed a house near Kavalkinaru junction due to convenience in accessing my work place, he gifted me with a piece of land on the Tirunelveli-Nagercoil highway in Thovalai. I built the present house in the plot and reside there. It is a blessed house for my family for which I thank my dad whole heartedly.

JS College:

On September 16th 2008, he asked me to visit the Joe Suresh Engineering college. Soon after my visit he asked me to take over the college and its administration. He also named the hostel of one of his other colleges as Dr. Joe 's Ladies Hostel. In 2006 he started the Sophia Dental College, Trichy and the college was named after my mother. Later he asked that I manage that project. As a token of my

gratitude, sincerity and thankfulness I am devoting much time to the development of the Trichy campus. Days are not far for everyone to come to know of the various institutions and the charitable activities carried out there. S.A. Raja's name will remain indelible in annals of Tirunelveli and KRS Town, Tiruchirapally for ever. I swear to serve the community in Education, Heath care and Nutrition and honour my father's name and our country India. Jai Hind

சிந்தனை

குரு: மனிதா … ஏன் அவனை ஏசுகிறாய்?

மனிதன்: குருவே, அவன் எனக்கு கோபம் வருவது போல நடந்து கொள்கிறான்.

குரு: மனிதா அவன் உன்னைக் கோபப்படுத்துகிறான், உண்மைதான். ஆனால் கோபம் அடைவது உன் இஷ்டம் அல்லவா? உன் உணர்ச்சியை நீ கட்டுப்படுப்படுத்த முடியாததற்கு அவனை ஏன் குறை சொல்கிறாய்?

சிந்தனை

மனிதன்: குருவே, நம் உடல் உறுப்புக்களிலேயே மிக சக்தி வாய்ந்தது எது?

குரு: என்ன சந்தேகம்? நாக்குதான். சிரிக்க வைக்கவும் முடியும். அழ வைக்கவும் முடியும். உயர்த்திப் பேசவும் முடியும். தாழ்த்திப் பேசவும் முடியும். வாழ வைக்கவும் முடியும். சாகடிக்கவும் முடியும். இதைவிட சக்தி வாய்ந்த உறுப்பு வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்?

குடும்ப நிகழ்வுகள் என்றாலே அப்பாவிற்கு எப்போதும் குதூகலம்தான். குழந்தைகளோடு குழந்தைகளாக ஒன்றித்து கும்மாளம் போட்டு விடுவார்கள். போட்டிகளில் பங்கு பெறுவது, நடுவராக பங்கு பெறுவது என்று உற்சாகம் காட்டுவார்கள். அப்படிப்ப தருணங்களில் இருந்து சில நினைவுத் துளிகள்.

Tribute from Acquaintances

வாழ்வு ஒரு திருப்பயணம்

அருட்தந்தை தே. சேவியர், திருச்சிராப்பள்ளி

"ஆண்டவரே நம் ஒளி, அவரே நம் மீட்பு" தி.பா. 27:1

டாக்டர் சர்தார் செவாலியர் கல்வித் தந்தை எஸ்.ஏ. ராஜா அவர்களை எண்ணும் போது அவர்களது மேலோங்கிய விசுவாச வாழ்வு, இறைப் பற்று, வீரம் மிகுந்த சாதனைகள், சமூகக் கண்ணோக்கு, தொலைநோக்குப் பார்வை, பரந்த சிந்தனை போன்ற உன்னதமான பண்புகள் நமக்கு புத்தொளி தருகின்றன. தூய பவுலடிகளாரைப் போன்று "வாழ்வது நானல்ல, கிறிஸ்து என்னில் வாழ்கிறார்" என்பது அவர்கள் தங்கள் வாழ்வால் சொல்லிய சாட்சியம்.

கடவுள் நம் ஒவ்வொருவரையும் ஓர் உயர்ந்த உன்னதமான குறிக்கோளோடு படைத்துள்ளார். வாழ்வு என்பது கடவுளின் சிறந்த கொடை. சர்தார் எஸ்.ஏ. ராஜா அவர்கள் இறைவன் மீது கொண்ட உறுதியான விசுவாத்தினாலும், புனிதமிக்க அன்னை மரியாள் மற்றும் அனைத்துப் புனிதர்களின் பரிந்துரையிலும் கொண்டிருந்த அசையாத நம்பிக்கையினால் தனது வாழ்க்கைக்கென உயர்ந்த மேன்மையான குறிக்கோளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இறைவன் வழங்கிய வாழ்வு என்னும் பரிசை இந்த சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டுக்காக, பொது

நன்மைக்காக தனது கல்விப் பணியின் மூலம் அர்ப்பணித்தார்கள். பலருக்குத் தொழிற்கல்வி கற்றிட வாய்ப்பு வழங்கி, ஏழை எளியோர் மீது இரக்கமும், அன்பும் காட்டி வாழ்ந்துள்ளார்கள், வாழ்வளித்துள்ளார்கள். எண்ணற்றோருக்கு நல்ல வேலை வாய்ப்பளித்து வாழ்வில் முன்னேறிட வழிகாட்டினார்கள்.

"ஆண்டவர் எனக்குச் செய்த எல்லா நன்மைகளுக்காகவும் நான் அவருக்கு என்ன கைமாறு செய்வேன்? மீட்பின் கிண்ணத்தைக் கையில் எடுத்து அவரது பெயரைத் தொழுவேன்" (தி.பா. 116:12,13) என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களது ஒவ்வொரு நாள் வாழ்வும் ஆண்டவரின் கல்வாரிப் பலியில் பங்கேற்று, கடவுளோடு ஒப்புறவாகி, வாழ்வை ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்பித்து, ஆண்டவரின் ஆற்றலில் பங்கு கொண்ட வாழ்வாய் அமைந்திருந்தது.

"ஆண்டவரை நான் எக்காலமும் போற்றுவேன். அவரது புகழ் எப்பொழுதும் எந் நாவில் ஒலிக்கும்" (தி.பா. 34:1) என்பதற்கிணங்க அவர்கள் தனது வாழ்வாலும், சேவையாலும் ஆண்டவருக்கு நன்றி கூறியுள்ளார்கள். "ஆண்டவர் நமக்கு அடைக்கலமும், ஆற்றலுமாய் உள்ளார். இடுக்கண்ணுற்ற வேளையில் நமக்கு உற்ற துணையும் அவரே" (தி.பா. 46:1) என்பதற்கு ஏற்ப, துன்ப வேளையிலும் கடவுளை உறுதியாகப் பற்றிக்

கொண்டார்கள். ஆண்டவரே அவர்களது ஆற்றல் (தி.பா. 118:14), ஆகவே தடைகளையெல்லாம் கடவுள் கொடுத்த மனஉறுதியோடு சந்தித்து சாதனை படைத்தார்கள், புதிய தடம் பதித்தார்கள். மனித நேயத்திற்கும், சமய நல்லிணக்கத்திற்கும், ஆன்மீக இரக்கச் செயல்களுக்கும் முன்மாதிரியாக வாழ்ந்தார்கள்.

“ஆண்டவர் மூது நம்பிக்கை வைத்துள்ளோர் சீயோன் மலை போல் என்றும் அசையாது இருப்பர்” (தி.பா. 125:1) உயிர்த்தெழுதலும், வாழ்வும் இயேசு கிறிஸ்துவே. கிறிஸ்துவில் நம்பிக்கை கொள்பவர்கள் இறப்பினும் வாழ்வர். உயிருடன் இருக்கையில் கிறிஸ்துவில் நம்பிக்கை கொள்ளும் எவரும் என்றுமே சாக மாட்டார்கள் (யோவான் 11:25-26). ஆகவே சர்தார் எஸ்.ஏ. ராஜா அவர்களும் என்றும் நம்மோடு இருக்கின்றார்கள்.

அருட்தந்தை தே. சேவியர், திருச்சிராப்பள்ளி

Evershine Hero

கலைமாமணி S. மாசிலாமணி

"EVER SHINE HERO"

"வாழ்ந்தாலும் மறைந்தாலும் பேர் சொல்ல வேண்டும். இவர் போல் யாரென்று ஊர் சொல்ல வேண்டும்"

என்ற பாடலுக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்து மறைந்த மாமனிதர் **"சர்தார் ராஜா"** அவர்களைப்பற்றி **"Evershine"** என்ற சிறு இதழில் அவரோடு எனது நட்பை **(அனுபவங்களை)** பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமிதமடைகிறேன்.

19-3-1989 **—ல்** நான் **தேசிய விருது** பெற்ற நேரம். நாகர்கோவில் இந்தியன் வங்கியின் காசாளர் இருக்கையில் அமர்ந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது எங்கள் வாடிக்கையாளர், **S.A. ராஜா** அவர்கள் என் கரங்களைப்பற்றி வாழ்த்துக்கள் என்றார். நான் ஆச்சிரியத்தோடு அவரைப்பார்த்தேன். உடனே அவர், நீங்கள் ஜனாதிபதியிடம் விருது பெற்ற காட்சியை தொலைக்காட்சியில் பார்த்து பெருமிதம் கொண்டேன். **குடியரசுத்தலைவர்** தலைகுனிந்து விருது தந்தபோது உங்களோடு தமிழகமும் தலை நிமிர்ந்ததைப் போல் உணர்ந்தேன். இன்னும் பல விருதுகள் பெற வாழ்த்துகிறேன் என்று தாயுள்ளத்தோடு பாராட்டியபோது நான் சிலிர்த்துப்போனேன். இந்த நிகழ்வுதான் எங்கள் நட்புக்கு ஆரம்பமாக அமைந்தது.

1992 **—ல் வீரமாமுனிவர் அறக்கட்டளையின்** சார்பில் சமூக வழிப்புணர்வு வளர்ச்சி மையக் கட்டிடம் கட்ட சர்தார் அவர்களிடம் நன் கொடை கேட்டு சென்ற போது எங்களை அன்போடு வரவேற்று உபசரித்து, நாங்கள் எதிர்பார்த்த தொகையையும் தந்து எங்களை உற்சாகப்படுத்தினார்கள். அந்த நிகழ்ச்சி அவரது ஈகைக்குணத்தையும், விருந்தோம்பும் பாங்கையும் பறைசாற்றின. இதன்மூலம் நாங்கள் **(வீரமாமுனிவர் பேச்சாளர் பேரவை)** அவரது குடும்பத்தில் ஒரு அங்கமானோம். அந்த பாசத்தின் அடிப்படையில்தான் அவரது அன்பு மகளின் திருமணத்தின் போது எங்கள் பேரவை சார்பில் இரண்டு பட்டிமன்ற நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி அனைவரின் அபிமானத்தையும் பெற்றோம். மணவிழாவில் மணமக்களை வாழ்த்திப்பேசுகின்ற வாய்ப்பினையும் நான் பெற்றேன்.

ராஜா அவர்கள் புகழின் உச்சியல் இருந்தபோதுதான் 29-10-1995-ல் எனது இளையமகளின் புதுநன்மை விழா நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் கலந்து கொள்ளுமாறு எனது தொலைப்பேசி அழைப்பை ஏற்று தன் துனைவியாரோடு வருகை தந்து நீண்ட நேரம் எங்களோடு அமர்ந்து குழந்தையை வாழ்த்தி அந்த விழாவையும் கௌரவப்படுத்தினார்கள். எங்கள் குடும்பத்தின் மீது அவர் கொண்ட அன்புக்கு அதுவே சான்றாக அமைந்தது.

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலும் சில சோதனைகள் வருவதுண்டு. அத்தகைய ஒரு சோதனையை அவர் கடந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் எனக்கு தமிழ்நாடு அரசின் **"கலைமாமணி"** விருது கிடைத்தது. அந்த செய்தியை பத்திரிகையில் படித்த அவர் அந்த இக்கட்டான நேரத்திலும் என்னைப் பாராட்டி கைப்பட எழுதிய கடிதம் என் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்தது. அதுதான் எங்கள் நட்புக்கு உதாரணம்.

எனது வாழ்க்கையிலும் விதி விளையாடி ஒரு மிகப்பெரிய நெருக்கடியை நான் சந்தித்தபோது அதிலிருந்து என்னை மீட்டெடுக்க அன்புக்கரம் நீட்டியவர்களில் ராஜா அவர்கள் முக்கியமானவர் என்பதை நன்றியுணர்வோடு பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

ஆக மறைந்தாலும் மக்கள் மனங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற **சர்தார் ராஜா** அவர்களின் பிள்ளைகளும் அவர் வழியில் சாதனைகள் புரிவதைப்பார்த்து பரவசமடைகிறேன். தன் தந்தையின் புகழை **"Ever Shine"** என்ற சிறு இதழின் மூலம் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிற **Dr. ஜோசுரேஷ்** அவர்களை பாராட்டுகிறேன். அவரது சாதனைகள் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்

கலைமாமணி S. மாசிலாமணி

எனது பாசமிகு அண்ணன்

எஸ். சகாயம் கிறிஸ்டோபர்

எனது அண்ணன் எனது பாசமிகு அண்ணன். சிறுவயது முதல் என்னைத் தூக்கி எடுத்து அன்பு காட்டி அனுதினமும் அரவணைத்து வழி நடத்திய ஆற்றல் மிகுந்த அண்ணன். எனக்கு நல்லதொரு குடும்பத்தை அமைத்து, ஆளாக்கிய பெருமையெல்லாம் என் அண்ணனையே சேரும். எனக்கு அவர்களே தாயும், தந்தையுமாக இருந்தவர்கள். அவர்களது கடைசி மூச்சு வரை எங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்த கலங்கரை விளக்கமே அண்ணன்தான். அவர்களுக்கு இணையாக எங்கள் அன்புக்கும், மரியாதைக்கும் உரிய எங்கள் மதினி அன்றும், இன்றும் எங்களை வழிநடத்தும் எங்கள் அன்னை, அன்புத் தாய் என்று கூறுவதில் நானும் எனது குடும்பமும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அவர்களது அன்புப் பிள்ளைகள் எங்களிடம் காட்டும் பாசத்திற்கு அளவே இல்லை.

கல்வித் தந்தை என்று எங்கள் அண்ணனைப் போற்றுகின்றது உலகம். உண்மை. அதனால் நாங்கள் பெரிதும் பெருமை அடைகின்றோம். வள்ளல்களில் உயர்ந்த வள்ளல் எனப் போற்றுவார்கள். உண்மை. அதனால் நாங்கள் பெருமிதம் அடைகின்றோம். அவர்கள் கொடுப்பதில் - தேவையானவர்களுக்குத்

தேவையானவற்றை உடனே விரைந்து தருவதில், நூற்றில் ஒருவர் அல்லர்; ஆயிரத்தில் ஒருவர் அல்லர்; கோடியில் ஒருவர். இத்தகைய கொடை வள்ளலை, கல்வித் தந்தையை என் அண்ணன் என்று பாசம் காட்டி அழைப்பதில் எனக்கு இருக்கிற உயிர்த் துடிப்பை, உறவின் உச்சக்கட்டத்தை எடுத்துக் கூற என் உடல் பூரிப்படைகிறது.

எங்கள் குடும்பத்தில் இன்றும் அவரே வழிகாட்டி. அவர்கள் காட்டிய வழிகளையே இன்றும் நாங்கள் நேரிய, செம்மையான வழிகள் எனப் போன்றுகின்றோம். இனி வரும் தலைமுறைகளுக்கும் அந்த வழிகளை எடுத்துச் சொல்லவும், எங்கள் வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டவும் முனைகின்றோம்.

என் அண்ணன் எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தவை பல. அவரிடம் நாங்கள் பெற்றுக் கொண்டவை பல. அவரிடம் கேட்டுக் கொண்ட அறிவுரைகள் பல. அவர்கள் வாழ்வில் ஒவ்வொரு அசைவிலும் நான் அறிந்து கொண்டவை, கண்டு கொண்டவை, புரிந்து கொண்டவை இன்றும் என்றும் எனக்கும், எனது குடும்பத்திற்கும் மறக்க முடியாத பொக்கிஷங்கள்; கருவூலங்கள்; செல்வங்கள். எனது அன்பு அண்ணனின் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்து வாழும்.

எஸ். சகாயம் கிறிஸ்டோபர்

வடக்கன்குளம்

ஜோஸ்பின் சேவியர்

எந்த ஒரு படைப்பும், அதன் ஆரம்ப நிலையிலேயே இல்லாமல் அடுத்தடுத்த நிலைக்கு மாறுவதே பரிணாமம். ஒரு நதி ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்தைத் தானாகவே கடந்து சென்று கடலில் கலக்கும் என்பதும் இயற்கையாக நிகழும் மாற்றம். ஆனால் அந்த நதிக்கு அணையிட்டு வயலுக்குப் பாய்ச்சுதலே மனிதன் செய்ய வேண்டிய மாற்றம் ஆகும்.

சமத்துவமான சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற Dr.S.A Rajaவின் கனவு தான், சின்னரோமாபுரி என அழைக்கபடும் **வடவை** ,**மற்றும் அதன் சுற்று வட்டாரங்களக்கு** வலுவான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

படித்தலில் கிடைக்கும் அறிவு சாதுர்யம் மிக்கது. படித்தலில் வரும் தெளிவு வாழ்வை மிளிரவைக்கத் தக்கது. கல்வியின் இந்த மகத்துவத்தை உணர்ந்த அவர், கல்விநிலையங்கள் பலவற்றை எழுப்பி,அதன் வழியாகச் சமுதாயத்தில்மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார்.கடின உழைப்பால் உயரியநிலையை எட்டிய அவர், இறை விசுவாசத்திலும் மிக உருதியாக இருந்துவந்தார்.

குறிக்கோள்களை அடிப்படையாக கொண்டு வாழ்ந்த அவர்,அதை அடைய பல

இன்னல்களையும்,சிரமங்களையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. துயரமான அந்த வேளையில், இறைவன் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த நம்பிக்கையே அவரை வழி நடத்தி சென்றது. தேவாலயங்களை தாங்கி நிற்கும் தூண் போன்றது,அவர் கையிலிருந்த வேதாகமமும்,ஜெபமாலையும். மன நெருக்கடி காலங்களிலும், இடர்ப்பாடுகளிலும், வேதனை மிக்க நாட்களிலும்,அவர் சாய்ந்து கொண்டது இத்தூண்களில் தான். பரிசுத்த வேதாகமம் அவருக்கு தாயின் மடியாக இருந்தது.பல்வேறு இடங்களுக்கு பயணிக்க நேர்ந்தாலும்,தினசரி திருப்பலியில் தான் தவறாது பங்கெடுப்பது மட்டும் அல்லாது, அதை தனக்கு நெருக்கமானவர்களும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கருத்தாக இருந்து வந்தார்.

ராஜா என்று பெயர் வைத்ததாலோ என்னவோ, எந்நேரமும், அவர் தலையில் குயில் நிறத்திலான விளிம்புள்ள தொப்பி அணிந்திருப்பார். அன்பின் பார்வையில் அது கிரீடம். தேன் பூக்களைச் சுற்றி வண்டுகள் மொய்ப்பது போல, அன்பினால் குழந்தைகள் சூழப்பெற்றவர். குழந்தைகளை எளிதில் கவரக்கூடியவர். குழந்தைகளிடத்தில் பெருவெளிச்ச அன்பு செலுத்தினார்.

எங்கள் வீட்டில் எந்த விஷேஷமாக இருந்தாலும் சரி, அன்போடு எங்கள் அழைப்பை ஏற்று, அவ்விழாக்களை தன் பிரவேசத்தால் பிரகாசமடையச் செய்தவர். இவ்வுலகை

விட்டு, தற்போது வேற்றுலகில் வசித்து வந்தாலும்,புனித வேதாகமத்தையும் ஜெபமாலையையும் நம்மிடம் விட்டுச்சென்றிருக்கிறார். அன்பின் அடையாளமாக, தாயின் மடியாக,அவர் இல்லை என்ற உண்மையை பொய்யாக்குகின்றன இவ்விரண்டும்.

இப்படிப்பட்ட முழுமையான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து சிகரத்தைத்தொட்ட அவர்,நம் அனைவருக்கும் ஒரு தொடுவானமாகவே இருக்கின்றார். அவருடைய வாழ்க்கை பாதையில் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு விட்டுச்சென்றது பாதச் சுவடுகள் அல்ல, மாறாக அது மைல்கற்கள்.நம்மை விட்டுப் பிரிந்துச் சென்றாலும், அவருடைய நினைவுகள் என்றும் நம்நெஞ்சோடு ஓர் காவியமாக இருக்கும். ஒவ்வோரிடத்திலும் அவர் உயிர்ப்புடன் மனதில் நிலைக் கொண்டிருக்கிறார், அன்பின் சின்னமாக, என்றும் நினைவில் ரோஜா பூக்களால் உருவான மாலையாக.

-அன்புடன்-

ஜோஸ்பின் சேவியர்

Mr.Subramaniam (M.Sc)

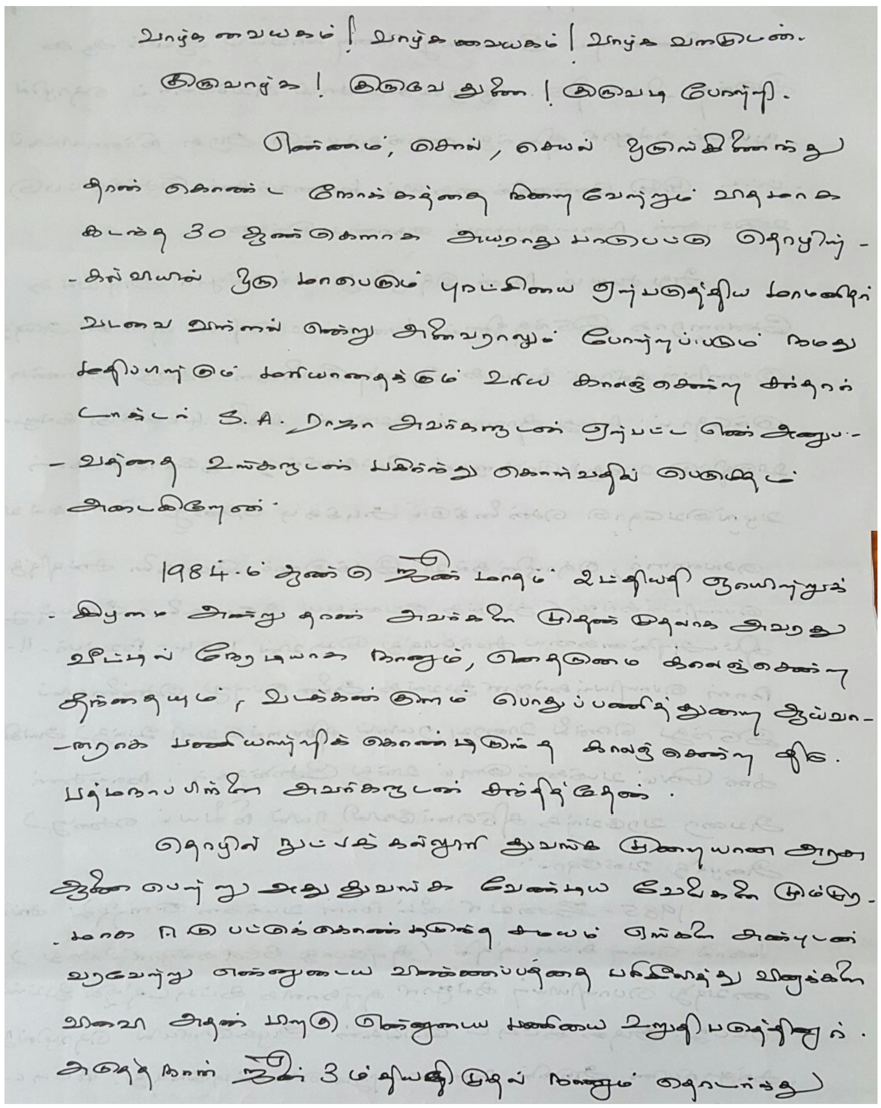

வாழ்க வையகம்! வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்.
குருவாழ்க! குருவே துணை! குருவடி போற்றி.

எண்ணம், சொல், செயல் ஒருமித்திணைந்து தான் கொண்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் சாதனையாக கடந்த 30 ஆண்டுகளாக அயராது பாடுபட்டு தொழிற்கல்வியால் ஒரு மாபெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்திய மாமனிதர் [illegible] ஒன்று அறிவராலும் போற்றப்படும் நமது [illegible] மாணவர்களுக்கும் உயர் [illegible] சாதனை டாக்டர் S.A. ராஜா அவர்களுடன் ஏற்பட்ட என் அனுபவத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

1984-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் [illegible] அன்று தான் அவர்களை முதல் முதலாக அவரது வீட்டில் நேரடியாக கண்டும், [illegible] திறமையும், மக்கள் இனம் பொதுப் பணித்துறை ஆய்வாளராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் [illegible] பத்மநாபன் அவர்களுடன் சந்தித்தேன்.

தொழில் நுட்பக் கல்லூரி துவங்க முறையான அரசு அனுமதி பெற்று அது துவங்க வேண்டிய வேலைகளை முழுமையாக [illegible] பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் என்னை அவருடன் வரவேற்று என்னுடைய விண்ணப்பத்தை பரிசீலித்து [illegible] அதன் பிறகு என்னுடைய பணியை உறுதிப்படுத்தினார். அதைத் தொடர்ந்து ஜூன் 3-ம் தேதி முதல் நானும் தொடர்ந்து

பணியை செவ்வனே செய்ய ஆரம்பித்தேன். முதல் முதலில் அலுவலகம் நிலைத்தெருவில் உள்ள அவரது பூர்வீக வீட்டின் வரவேற்பறையில் தான் இருந்தது. அதன் பிறகு தொழில்நுட்ப கல்லூரியின் கட்டுமான பணிகள் அருகாமையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம் ஏற்கனவே அதன் அருகில் அமைக்கப்பெற்ற ராஜாஜி நூற்பு ஆலைக்கு அருகில் உள்ள கட்டிடத்தில் அலுவலகம் மாற்றப்பட்டு அங்கு பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தோம்.

அன்றைய கோட்டாறு மாவட்ட ஆட்சியர் ஆக இருந்த உயர்திரு. ஆரோக்கியசாமி அவர்களைப் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி திறந்து வைக்கப்பட்டு அரசு நிர்ணயிக்கப்பட்ட முழு எண்ணிக்கையில் மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டு வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அது சமயம் நான் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி அலுவலக மேலாளராக இருந்ததால் மாணவர் விடுதியில் தங்கி அதற்கு பொறியியல் கல்லூரி துவங்க ஆயத்த வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தோம். நமது தாளாளர் அவர்கள் காலை 4 மணிக்கு கல்லூரி விடுதிக்கு வந்து என்னுடன் உட்கார்ந்து ஆலோசனைகள் வழங்குவதோடு சென்னைக்கு அடிக்கடி சென்று உயர்கல்வி செயலாளர், தொழில்கல்வி இயக்குனர் அவர்களை சந்தித்து பொறியியல் கல்லூரி துவங்க வேண்டிய ஆலோசனைகள் பெற்று திட்ட அறிக்கையை சமர்ப்பித்து இறுதியில் 1984 - நவம்பர் - 11-ம் நாள் பொறியியல் கல்லூரி துவங்க ஆணை பெற்று சென்னையில் இருந்து நெல்லை விரைவு ரயிலில் திருநெல்வேலி வந்து அங்கிருந்து கார் மூலம் வடக்கன்குளம் வந்து சேர்ந்தார். நாங்கள் அவரை வரவேற்க திருநெல்வேலி ரயில் நிலையம் சென்று அழைத்து வந்தோம்.

1985 - ஜனவரி 21ம் நாள் மடக்கள் வைத்தியில் காலை கோவில் சென்ற கட்டடத்தில் (இப்போது BEd கல்லூரி உள்ளது) வைத்து பெரியார் கல்லூரி தற்காலிக கட்டடத்தில் துவங்கப் பட்டது. அதன் கட்டட வேலைகள் அடிக்கோலியும் தொடர்ந்தும் கல்லூரியின் அருகில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கட்டட வேலைகள் நடைபெறும் அமைதியில் சில வேலைகளில் செங்கல் தூக்கி போடும் வேலைகளைச் செய்யும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் செங்கல் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஒருசமயம் மெக்கானிக்கல் பணிமனைக்கு பெரிய மெஷின்கள் காம்பவுண்டில் இருந்து லாரியில் கொண்டு வரப்பட்டன. வடநாட்டு சில பணியாளர் லாரியை பணிமனை அருகே கொண்டு செல்ல முயல்கின்றனர். ஆனால் அந்த இடம் குறுகலாக ஒரு வளைவுடனும் அமைந்திருந்தால் இருந்தது. உடனே நமது தாளாளர் அவர்கள் பணியாளரை கீழே இறங்கச் சொல்லிவிட்டு தானே அந்த லாரியை டிரைவ் செய்து பணிமனை அருகில் கொண்டு சென்றதோடு அங்கு இருந்த மெஷின்களை இறக்க தோள் கொடுத்து உதவினார். அந்த சில பணியாளர் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் நமது தாளாளருக்கு கை பிடித்து குலுக்கி நன்றி தெரிவித்தார்.

இவ்வாறு எந்த வேலை செய்தாலும் அதில் தன் பங்கினை பதித்து செய்வதே அந்த வேலை முடிவதற்கு உதவியாயிருந்தார். காலை 4-மணிக்கு கல்லூரிக்கு வந்து மைதானத்தில் ஓட ஆரம்பித்ததோடு விளக்குகளையும் நட்டு வைத்து விளக்காது சோம்பலைப் போக்கி உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தி உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு வழிவகுத்தார். அந்த பழக்கம் தான் இன்றும் நான் காலை 4-மணிக்கு எழுந்து உடற்பயிற்சிகளை செய்ய வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

எந்த வேலை செய்தாலும் அதை உண்மையாக செய்து முடிக்க வேண்டும். இதைத் தவிர்த்து காலத்தை வீணாக்க விரும்ப மாட்டார். ஒரு கல்லூரி ஆரம்பித்து முடித்தவுடன் அடுத்த கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டிய ஆயத்த வேலைகளை உண்மையாகச் செய்வார். இவ்வாறுதான் அடுத்து கல்லூரிகளும் அடுத்தடுத்து ஆரம்பிக்கப்பட்டன. எந்த நேரமும் சோர்வாக இருந்து நான் பார்த்ததில்லை.

ஒரு முறை நானும் தாளாளரும் மதுரைப் பல்கலை கழக துணைவேந்தர் அவர்களை பொறியியல் கல்லூரிக்கு கணினி [illegible] பொறியியல் பாடம் பிரிவு துவங்க அனுமதி வேண்டி சென்றோம். ஒரு வேலையை செய்து முடிக்க வேண்டுமென்றால் சாப்பாட்டைக் கூட புறக்கணிக்க தயங்க மாட்டார். இவ்வாறு மதுரைக்கு செல்லும் போது முந்தைய நாள் மதியம், இரவு மற்றும் அடுத்த நாள் காலையும் சாப்பிடாமல் துணைவேந்தரை பார்த்து அனுமதி வாங்கிய பின் தான் சாப்பாடு என்று ஒரு வைராக்கியத்தோடு இருந்தார். அதிகாலையில் எழுந்து அருகில் உள்ள சர்ச்சில் முதல் பூசையில் கலந்து விட்டு காலை பல்கலைகழகத்தை நோக்கி போய் கொண்டிருக்கும் வழியில் காரிலேயே மயக்கமானார். உடன் தானே நானும் ஓட்டுனர் லாரன்ஸும் சேர்ந்து அருகில் உள்ள மருத்துவமனையில் அனுமதித்து சிகிச்சையை வாங்கினோம். மருத்துவர்கள் Drip ஏற்றினர். சிறிது நேரத்தில் கண்விழித்து உடன் தானே கையில் இருந்த ஊசியை பிடுங்கி கையைத் துடைத்துக் கொண்டு மருத்துவர் கட்டணத்தை செலுத்திவிட்டு மீண்டும் பல்கலை கழகம் நோக்கி சென்றோம். துணைவேந்தரை சந்தித்து உரிய அனுமதியை பெற்று வீட்டுக்கு இரவு திரும்பினோம்.

இந்த வையகம் செழிக்கும் தான் காப்பாட்டுமோ இல்லையோ? செய்யும் தொழிலை எல்லாம் பொறுப்புணர்ந்தால் கூட இலட்சியங்களை காப்பாற்ற வைத்து மகிழ்பவர் நமது ஐயா அவர்கள். இவ்வாறு தனது 30 ஆண்டு அனுபவத்தில் நமது தாளாளர் அவர்களிடம் பெற்ற அனுபவங்களை அற்புதங்களை ஏராளமாகக் கூறலாம்.

வடக்கன்குளம் என்ற ஊரை இந்திய வரைபடத்தில் சுட்டிக்காட்ட வைத்த அறிவாற்றல் அந்த ஊரை பெருமிதம் அடைய வைத்தவர். இன்றும் ஏராளமான கனவுகளை உள்ளடக்கி அதை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை தன் கல்வி, மக்களிடம் ஒப்படைச் சென்றவர் நமது தந்தை அவர்கள். அவர்களுடைய வெற்றிக்கு காரணம் அவருடைய எண்ணம், சொல், செயல், மற்றும் அன்பு, கருணை, ஈகை முதலியவற்றின் பக்தி இவை காரணம். இவற்றை ஒவ்வொருவரும் தன் வாழ்வில் மீண்டும் மாற்று ~~[illegible]~~ வாழ் கோமானால் வெற்றி ~~[illegible]~~ நிச்சயம்.

வாழ்க வையகம்! வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்.

இவண்,
அன்புடன்.

அருள்நிதி. இரா. சரவணையன், M.Sc., (யோகா)
மேலாளர், (நிர்வ).
ஜெயமாதா பொறியியல் கல்லூரி,
ராஜா நகர், முப்பந்தல், ஆரல்வாய்மொழி.
629704.
கன்னியாகுமரி மாவட்டம்.

Er.C.Madhavan Pillai., M.Tech

நான், C. மாதேவன் பிள்ளை (த/பெ. M. சிதம்பரம்பிள்ளை ஓய்வுபெற்ற கிராம நிர்வாக அதிகாரி) 1984-ம் ஆண்டு மே. மாதம் நெல்லை S.A. ராஜா தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் சிவில் இஞ்சினியரிங் பிரிவில் முதல் மாணவனாகச் சேர்ந்தேன். மூன்றாண்டுகள் கல்லூரியில் படித்து சிவில் முதல் வகுப்பு மாணவனாக வெற்றி பெற்றேன். தற்போது M.Tech., (சிவில் கட்டுமானம்) பிரிவில் முதுகலை தேர்ச்சி பெற்று சொந்தமாக சென்னை இஞ்சினியரிங் கன்சல்டன்ஸ் என்ற பெயரில் நாகர்கோவிலை தலைமையிடமாக கொண்டு கான்ட்ராக்ட் கட்டுமான தொழில் செய்து வாழ்க்கை வசதிகளுடன் தேரூரில் வசித்து வருகிறேன்.

கல்லூரியில் என் தந்தையுடன் வந்து முதலாமாண்டு 1984-ம் ஆண்டு சேரும் போது நமது தாளாளரிடம் எனது தந்தை பாசத்தின் மிகுதியால், என் மகன் இரவு பால் குடிக்கும் பழக்கம் உண்டு என்றும் ~~[illegible]~~ இதுவரை வெளியில் தங்கியது இல்லை என்றும் முதல் முதலாக கல்லூரி விடுதியில் சேரும்போது கூறினார். அதற்கு நமது தாளாளர் நீங்கள் கவலை வேண்டாம் எனது மகனைப் போல் நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்ததோடு மட்டுமின்றி இரவு நேரம் எனக்கு வடக்கன்குளம் [illegible] பசும்பால் வழங்க ஏற்பாடு செய்-தார்கள். மேலும், தனிப்பட்ட முறையில் எங்களிடம் அக்கறை காட்டி எங்கள் படிப்பில் ஆர்வமும், ஊக்கமும் அளித்தார்கள்.

அது மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு மாணவர்களிடம் இது போல் அன்பாய் பழகி அவரவர் படிப்பு, பழக்க வழக்கங்கள் இவைகளை கேட்டு தெரிந்து அதற்கேற்ப அறிவுரைகளை வழங்கினார்கள். பெற்றோர்கள் கல்லூரிக்கு வந்தால் மாணவரின் பெயரைச் சொன்னால் அவன் எந்த மாவட்டத்தவன் என்றும் அவன் படிப்பு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களையும் ஒழுக்க, பழக்கங்களைப் பற்றியும் பெற்றோர்களிடம் கூறுவார்கள். அது அனைத்து பெற்றோர்களுக்கும் ஆச்சரிய மிக்க விஷயமாகும்.

ஏனென்றால் கல்லூரியில் 500-600 மாணவர்கள் படிக்கும் போது ஒவ்வொரு மாணவரின் இனிஷியல்கள், படிப்பு இவைகளை அறிந்து வைத்துள்ளார்கள் என்றால் அவரின் நினைவு ஆற்றல் (memory power) மகத்தானது.

மேலும் கல்லூரி விடுதியில் இரவு 10 மணிக்கு மேல் வந்து ஒவ்வொரு அறையின் ஜன்னல் புறம் (Back side) நின்று எந்த மாணவன் படிக்கின்றான் எந்த மாணவன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றான் புகை பிடிக்கின்றானா இல்லையா? என்றெல்லாம் கண்காணித்து அதன் பிறகு முன் வாசல் வழியாக வந்து படிக்கும் மாணவனை தட்டிக் கொடுத்தும் படிக்காத மாணவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கியும் வந்துள்ளார்கள். அப்போது மாணவர்கள் மத்தியில் இவர் தூங்கவே மாட்டாரா? இரவு 11 மணிக்கு வருகிறார். காலை 4 மணிக்கு இரவுண்டில் இருக்கிறார் என்று ஆச்சரியப் படுவோம்.

அதுபோன்று இவர் கண்ணாடி அணிந்து நான் பார்த்ததே இல்லை. ஏனென்றால் கடைசி காலம் வரை நமது அறை நன்கு தெரியும். அந்த அளவுக்கு கண்பார்வை கூர்மையானது. அவரது அம்மா ஊரான இராமநாதபுரம் மதுரை சாலையில் வாசல் அவ்வூர் நுழைவு வாயில் அவரது மூத்த புதல்வர் வழக்கறிஞர் A. ராஜேந்திரா மூலமாக நான் தான் கட்டி கொடுத்தேன் என்பதில் பெருமிதம் அடைகிறேன்.

நான் பகிர்ந்த நினைவுகளில் ஏராளமான இதுபோன்ற விஷயங்களை சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். நான் இங்கு ஒரு சில நிகழ்வுகளை மட்டுமே பதிவு செய்து நிறைவு செய்கிறேன். அன்னாரின் ஆன்மா சாந்தி அடையவும் அவரது எண்ணங்கள் அவரது பணிகள் மேலும் நிறைவேறட்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டி நிறைவு செய்கிறேன்.

இவண்,

தேனி.
18-12-2015.

தங்கள் உண்மையுள்ள,
C. மகேஸ்வரபாண்டி, M.Tech.
முன்னாள் மாணவர்,
1984-1987.
S.A. ராஜாஸ் தொழில் நுட்ப
ராஜாநகர், கல்லூரி.
அழகனேரி,
வடக்கன்குளம்

சிந்தனை

மனிதன்: குருவே, உலகிலேயே மிகப் பெரிய பேராசைக்காரன் யார்?

குரு: மனிதா, நல்ல ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாய். உலகிலேயே மிகப் பெரிய பேராசைக்காரன் சோம்பல். ஆம், அவனுக்கு ஒரு நாள் மட்டும் இடம் கொடுத்துப்பார். அவன் மறுநாளையும் கேட்பான். மறுநாளைக் கொடு. அதற்கு அடுத்த நாளையும் கேட்பான். திருப்தியே அடைய மாட்டான்.

சிந்தனை

மனிதன்: குருவே, ஏன் வயதாக, வயதாக மறதி அதிகமாகிறது?

குரு: நீ நிம்மதியாக வாழ கடவுள் கொடுக்கும் வரம் அது. மறதி ஒன்று இல்லை என்றால் உன் நிலைமையை யோசித்துப் பார். நொந்து நூலாகி விடுவாய். அதனால்தான் மறதியைப் போலொரு மாமருந்து இல்லை எனப் பெரியோர்கள் கூறுவர்.

Helping Nepal Recover
One Day at a Time

As we all remember, in April 2015, a 7.9 Richter scale earthquake caused devastation in Nepal with 9000 people killed and 23000 injured. Hospitals, schools, commercial buildings and family homes were all destroyed causing close to 7 billion dollars (USD) in losses throughout the country.

So we decided to help in our own way. A method through which we could deliver the money directly to a worthy organization that would properly use it for the redevelopment of the country. We worked with the goal of ensuring that the money would be used for the development of hospitals and elementary schools in Nepal. With this thought in mind, we selected the Catholic Relief Services, a charitable NGO that has been working in Nepal for the past 8 months in rebuilding the local hospitals and schools.

However, none of this would have been achievable without the help of our friends or family who were generous to donate $2480 ~ ₨ 164795. Here is our message to all of you:

Helping Nepal Recover One Day At A Time

Dear friends and relatives,

On behalf of all the people whose lives you have improved, I would like to personally thank you for your donation on to "Helping Nepal Recover One Day At A Time".

With you we have been able to get that much closer to the goal of aiding people directly in Nepal. This being our first time collecting donations for such an

unexpected tragedy we were unsure of the success of this project. However through your help and people with generous mentalities such as you, it has reaffirmed our faith into pursuing further causes that will continue to aid people who have faced misfortune. Please read below for the details.

Total amount in US dollars= $2480 (Rs164795)
Was sent to

Catholic Relief Services

Donor Services Assistant

(410)951-7205

228 W. Lexington Street

Baltimore, MD 21201

http://www.crs.org/

On supporting the children and pregnant women in Nepal rebuilding their healthcare and education systems. For any clarification, please contact me through email joesuresh.md @gmail.com I will up-date the details.

Once again, thank you for your support and good luck in all your future endeavors. My special thanks to my son Kevin who was helping me in creating the website and helping me through the project.

Thanks and Regards,

Joe

Dr (Mrs) Joe Arul, MBBS, MD, PG Diab, DFID
Chairperson
JS Colleges (Tirunelveli)
KRS Institutes (Trichy)
Cell Phones: India: +91 9944218066 , +91 9600969664
Skype: joe.arul2
www.jscolleges.org
Mission: Education - Health Care- Nutrition

Liberty without Learning is always in peril; Learning without Liberty is always in vain.

Our heartfelt gratitude

to all those who contributed

Mrs.Sophia Raja	₹ 10,000.00
Mr.Johnsel Raja	₹ 10,000.00
Dr.Jacob Raja	₹ 10,000.00
Mr.Jesus Raja	₹ 10,000.00
Mr. Joy Raja	₹ 10,000.00
Mr.Selvaraj	₹ 5,000.00
Mr.Babu	₹ 3,000.00
Mr.Jothi	₹ 3,000.00
Mr.Jude Raj	₹ 2,000.00
Mr.Snegithan	₹ 2,000.00
Mr.Selvadas	₹ 1,000.00
Mr.Jeyapal	₹ 1,000.00
Mr.Anthony Irduaya Raj	₹ 1,000.00
Mr.A. Sargunaram	₹ 1,000.00
Mr.Das	₹ 1,000.00
Mr.Charles Vasantham	₹ 1,000.00
Mr. Jacob Manokaran	₹ 1,000.00
Mr.Durai	₹ 500.00
Mrs.Asha	₹ 500.00
Mrs. Roopa	₹ 500.00
Mrs. Rathi	₹ 500.00
Ms.Devaki	₹ 500.00
Mrs.Sahayam Christopher	₹ 250.00
Mrs.Alphonse Francis	₹ 250.00
Mr.Krishnan	₹ 150.00
Anonymous	₹ 9,000.00

Mrs.Shaila Ahmed	$100.00
Dr.Arul Suresh	$100.00
Mr.Edward and Mrs.Yvette	$100.00
Mrs.Angela Paek	$74.00
Dr.George Chamberlain	$50.00
Mrs.Brianna Grace	$50.00
Mr.William Robinson	$100.00
Dr.Georgi Abraham	$15.00
Anonymous	$40.00
Ms.Wan Ye Loo	$10.00
Kevin Sargunaraja	$15.00
Dr.Joe Suresh	$100.00
Anonymous	$300.00
Anton Prakash	$75.00

Total	
India	₹ 83,150.00
Abroad	$1,251.32
Net	$2480 / Rs. 164,795.00

3rd Memorial Day 2016

"இயேசுவின் நாமத்தைப் புகழ்வோம்"

3rd Memorial Day

IN LOVING MEMORY

OF

KALVI THANTHAI S.A.RAJA

14/8/1937 - 03/01/2013

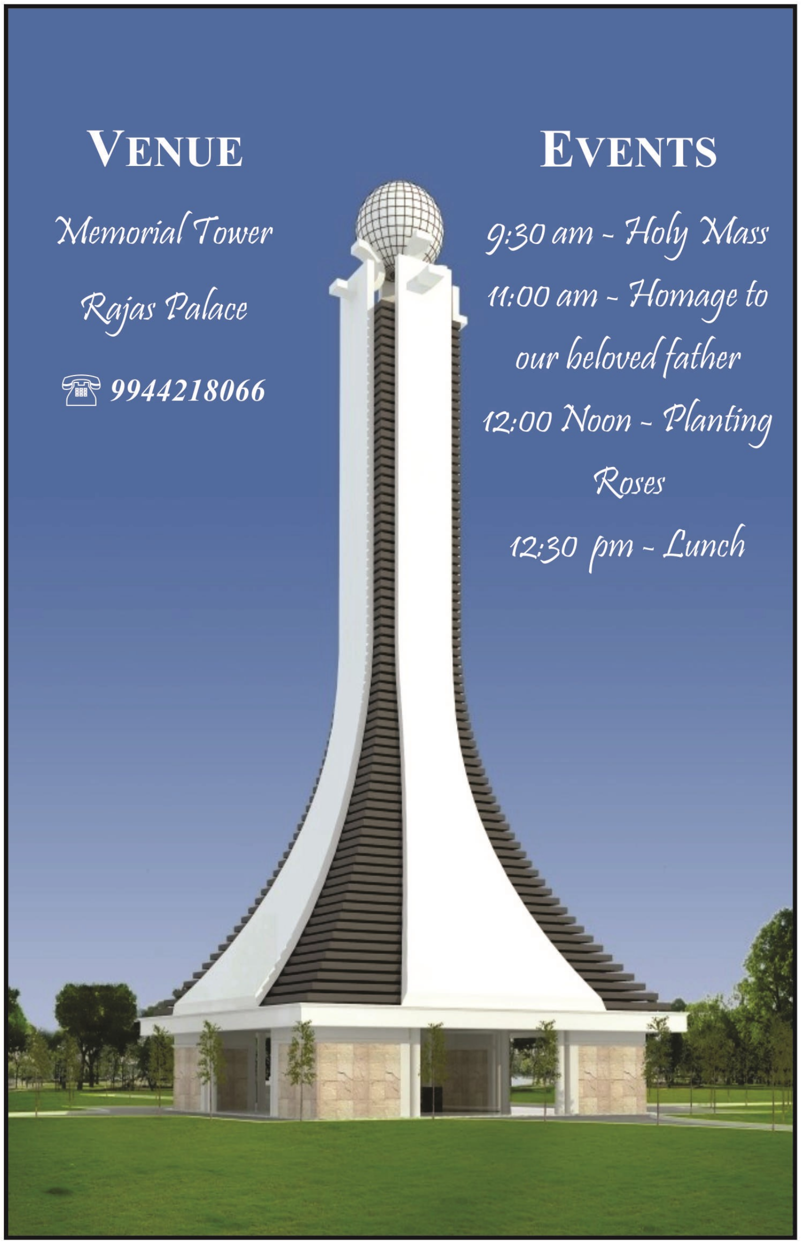
VENUE
Memorial Tower
Rajas Palace
☎ 9944218066
EVENTS
9:30 am - Holy Mass
11:00 am - Homage to our beloved father
12:00 Noon - Planting Roses
12:30 pm - Lunch

In Loving Memory

of

Kalvi Thanthai S.A.Raja

We cordially

invite you

To join us as we share our grief and memories,
honoring our father on his 3rd memorial day
for his enormous service to society.

Suresh, Joe, Kevin, Kirupa & Keerthana

சிந்தனை

மனிதன் : குருவே! என் நண்பனுக்கு வேறு வேலையே இல்லை! அவனுடைய மூன்றாவது மகன் திருமணத்திற்கும் எனக்கு அழைப்பிதழ் கொடுத்திருக்கிறான். அவன் வீட்டில் நடக்கும் ஒவ்வொரு திருமணத்திற்கும் செல்ல முடியுமா?

குரு : மனிதா! ஒருவன் உனக்கு அழைப்பிதழ் கொடுக்கிறான் என்றால், அது வெறும் அழைப்பிதழ் அல்ல! இந்த பூமியில் உன்னையும் ஒருவன் மனிதனாக நினைத்து செலுத்தும் அன்பும் மரியாதையும் அது! அதை ஏன் நீயாகத் தட்டிக் கழிக்கிறாய்? அந்த மரியாதையை இழக்கும்போது, அதன் வலி பெரிதாக இருக்கும்.

" The Lord Is My Everything ; He Is My All
O , Taste And See , For He Tastes Like Honey In The Rock"

Please save the following dates in your 2016 Calendar to join us in our celebration of :

Thanks Giving Lunch

(Graduation of Kevin and First Holy Communion of Keerthana)

on 10th July 2016 (Sunday).

&

Founder's Day

(My Dad' S Birthday)

on 14th August 2016 (Sunday).

EVER SHINES

Sardar Raja Mission Trust

I believe my dad shines forever from the sky and watching over us. As long as we continue to fulfill his mission, we are making proud of him. I, the chairperson of JS Colleges, have established a Educationist SARAJA Memorial Trust which will continue to support financially to enhance the quality of life in our local community. The trust supports education, marriage, health care, and senior citizen. The trust responds to the needs of the young people and people who disadvantaged either physically and economically. The trust's annual budget is 14 lakhs for the year 2014-15 and it will be distributed as following:

Full scholarship to 3 students who score above 75 % marks in 10th and 12th exams. (3 * 2 lakhs= 6 lakhs)

Inter college competition and School Talent search Awards---75000 Rs/Year

Financial help for marriages. (5* 10000 = Rs 50000)

Donations to help Senior Citizens (3 lakhs/year)

Donations to Churches and other Nonprofit Organizations, Rs 75,000/year

Donations to help the disabled (tricycles) and poor (sewing machine), and to support agriculture (goats) (1.5 lakh /year)

Donation to buy cloths (Rs 50000/year)

Donation to feed poor (Rs 50000/year)

Donation to buy medicines (Rs 50000)

Annual budget is Rs 14 lakhs sponsored by JS United hands run by the JS staff and students along with the management.

With the concept that we should be self-supporting the development of our country and communities, we have launched JS United Hands in which our staff contribute 1% of their salary to this account and the management provides the balance. I really thank my staff for their contribution and their active involvement in helping our humanity. If any one is interested to donate for this charity work please contact us or directly deposit into JS United Hands account. God bless us.

How to apply?

Send your application form by email or by post. It would be better you submit it in person. Please enclose the proof of address and economic status. Funding is based on merit basis. Please avoid recommendation. Fund will be released on founder chairman birthday 14 August of every year.

For further details:

Mobile: 9600969664

www.jscolleges.org

கல்வித்தந்தை எஸ்.ஏ.ராஜா நினைவு அறக்கட்டளை:

என்னுடைய தந்தை விண்ணிலிருந்து என்றும் ஒளிர்ந்து கொண்டு எங்களைப்பார்த்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதில் நான் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். அவருடைய லட்சியங்களை தொடர்ந்து செயலாற்றுவதில் அவரை நினைத்து நாங்கள் பெருமை கொள்கிறோம். J.S.கல்லூரிகளின் தாளாளரான நான் இந்த சமுகத்தின் தரத்தை உயர்த்த கல்வித்தந்தை எஸ்.ஏ.ராஜா நினைவு கல்வி அறக்கட்டளையை நிறுவியுள்ளேன். இதன்மூலம் கல்வி, திருமணம், ஆரோக்கியம் பேணுதல், மூத்தகுடிமகன்களுக்கு உதவி ஆகியவற்றில் பெரும்பங்கு வகிக்கும் மேலும் இந்த அறக்கட்டளையானது நலிவடைந்த இளைய சமுதாயத்திற்கும் உதவி புரியும். இந்த அறக்கட்டளையின் மூலம் 2014 – 2015-ம் ஆண்டில் 14-லட்ச ரூபாய் கீழ்க்காணும் வகையில் உதவி தொகையாக வழங்கப்பட இருக்கின்றது.

- 10-வது மற்றும் 12-வது வகுப்புகளில் 75% மேல் பெறும் 3-மாணவர்களுக்கு உதவித்தொகை. (3*2 Lakh=6lakhs)
- கல்லூரிகளுக்கிடையேயான போட்டிகள் மற்றும் பள்ளிமாணவர்களுக்கான அறிவுத்திறன் விருதுகள் - வருடத்திற்கு ரூபாய் 75-ஆயிரம்
- திருமண உதவித்தொகை (5*10000 = Rs 50000)
- மூத்த குடிமகன்களுக்கு உதவி – வருடத்திற்கு 3-லட்சம்
- தேவாலயங்களுக்கும் சுயஉதவி நிறுவனங்களுக்கும் உதவித்தொகை – வருடத்திற்கு ரூபாய் 75-ஆயிரம்.

ஊனமுற்றோர்களுக்கும் (மூன்று சக்கர மிதிவண்டி) எளியவர்களுக்கும் (தையல் இயந்திரம்) மற்றும் விவசாயத்திற்க்கும் (ஆடுகள்) உதவித்தொகை – வருடத்திற்கு ரூபாய் 1.5 லட்சம்.

உடைகள் வாங்க உதவித்தொகை – வருடத்திற்கு ரூபாய் 50000.

எளியவர்களுக்கு உதவித்தொகை வருடத்திற்கு ரூபாய் 50000.

மருத்துவ உதவித்தொகை வருடத்திற்கு ரூபாய் 50000.

J.S.உதவும் கரங்களால் வழங்கப்படும் உதவித்தொகையான 14-லட்ச ரூபாய் J.S.கல்லூரிகளின் நிர்வாகத்தினாலும் ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்களாலும் வழங்கப்படுகிறது. இந்த சமுகத்தையும், நாட்டையும் உயர்த்துவதில் நாமும் பங்காற்றவேண்டும் என்பதை குறிக்கோளாகக்கொண்டு J.S.உதவும் கரங்கள் அமைக்கப்பட்டு எனது கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் தங்களுடைய ஊதியத்தில் 1-சதவீதத்தையும் மற்ற தொகை நிர்வாகத்தினாலும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. மனித சமுகத்திற்கு தொண்டாற்றுவதில் எனது கல்லூரி ஆசிரியர்களும், பணியாளர்களும் தங்களுடைய பங்களிப்பை தருவதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். இதுபோல யாரேனும் இந்த அறக்கட்டளைக்கு உங்கள் பங்களிப்பை தர விருப்பப்பட்டால் எங்களை அணுகுங்கள். கடவுள் நம்மை ஆசீர்வதிப்பார்.

எப்படி விண்ணப்பிப்பது?

உங்கள் விண்ணப்பங்களை தபாலிலும், மின்அஞ்சல் மூலமாகவும் அனுப்பலாம். நேரிலும் விண்ணப்பிக்கலாம். உங்கள்

முகவரியையும், பொருளாதார நிலையையும் இணைத்து விண்ணப்பியுங்கள். உதவித்தொகை தகுதி உள்ளவர்களுக்கே வழங்கப்படும் சிபாரிசுகளை தவிர்க்கவும். ஒவ்வொரு வருடமும் உதவித்தொகை நிறுவனர் பிறந்த நாளான ஆகஸ்ட் 14-ம் தேதி வழங்கப்படும்.

மேலும் விபரங்களுக்கு:

அலைபேசி: 9600969664

www.jscolleges.org

SYNOPSIS

LIFE IS GOD'S GIFT TO YOU &
THE WAY YOU LIVE IT IS YOUR GIFT TO GOD

I found the above quote in appa's 2013 diary that was kept on the coffee table. I was surprised by the words. He had celebrated the New Year with these thoughts and he left from this earth on 3rd early morning at 1.30 am on his own bed. Though he indirectly said good-bye to me on the New Year day I never realized it was a permanent good bye from this world. I am still not able to accept his sudden departure from us. As he has believed the way we live on this earth is our gift to God. He lived a life for others. Let me briefly write the life he had on this earth.

In 1937, appa was born in a small village called Ramanathichan-puthoor in Kanyakumari District. That was the native place of his mother, Mrs. Soosaiammal.

He grew up in Vadakangulam where his father Mr. Selvam Pillai lived.

His grandfather, Mr. Arulappa Pillai, who was a well-known merchant and farmer in the area, was also living in Vadakkangulam. They were living together as a joint family and appa had a lot of happy memories of those early days. When his grandfather died in 1954, he was 17 years old. The family property was divided between his father and his uncle. He decided to join the army to support his family. He found it very difficult and he returned home. When he was 19 years old, he went back to the military and joined in the Air force in 1956.

1956- 1970: **Patriotism**

Appa was an intense patriot in his early days and remained so till his death. He joined the military and participated in the China war in 1962. He was disciplined, and had the determination that he had to contribute his life for the nation's development. He got married to his paternal aunt's daughter, my mother Mrs. Sophia Raja in 1964. I must say my mother is also a patriotic and joined with him and lived in Jammu till 1970.

1970- 1976: **Business**

Appa was always driven by the entrepreneurial spirit. He enjoyed doing a business and he had always considered himself as an employer than an employee. He became the owner of a travel service. Then he started many small businesses like a bakery, soft drinks manufacturing, finance etc. While doing the business he used to do social work by helping others.. He used to solve local issues without taking the problems to the Police Station or the Court. He started getting interest in Politics.

1977: Politics

Appa contested in the parliamentary election of 1977 seeking to represent Tiruchendur constituency. He lost his lifesavings in the election. He decided to travel to Saudi Arabia where he could work and earn money.

1977- 1984: **Life Abroad**

He never lost his confidence. In spite of humiliation and criticism he underwent because of failures in business and election, he believed in God and in himself. Once he became familiar with the country, he was able to take construction contracts and expand his activities. He worked hard and even did construction work with his own hand when there was labor shortage. He used to say that he worked twice the time the work that others did. He earned lot of money for his family and helped many other men go to Saudi Arabia for employment.

While he was in Saudi Arabia, he attended a conference in Geneva

about "Ways of the nation development". He was inspired and convinced that Education is the only tool for the nation's growth.

1984- 2004: Education

He had returned to India just at the right time when the government had decided to allow privately-funded educational institutions in professional disciplines like engineering. He started a polytechnic in his native place Vadakangulam in 1984. He expanded rapidly by starting the first self-financed Engineering College in 1985. Within 20 years, he built nearly 27 educational institutions. Quality education at affordable cost was his motto. The institutions have produced several thousands of professionals so far. Today many college principals are the former students of his institutions and many other former students are in formidable positions. As his fame spread, it also evoked jealousy which resulted in many false accusations against him.

2004- 2010: Tsunami in His Life

After 20 years of continuous growth and service in his life, a tsunami hit him hard. Right about the the same time tsunami affected lives of thousands in our Kanyakumari District, and of several million others in Tamil Nadu, Sri Lanka, Thailand and Indonesia. Our family was tossed by the wind of police and prison and my father helped us a lot in going through the difficult period. He had a strong faith in him that God will free him. In 2010, he was proclaimed acquitted by the highest court in the country. His health had deteriorated, but his will power remained intact. He was delighted that truth prevailed and the Supreme Court of India had chided the High Court for glossing over the facts in arriving at the wrong decision of convicting him.

2010- 2012: Retirement

He was getting more and more ill and had to be hospitalized for brief periods at a time. He was advised to be home in order to keep himself free of the effects of cardiac failure like edema and breathlessness. Though he wanted to take rest, his mind did not allow him. He kept travelling and he frequently went to Orissa for getting permission to open a medical college there. He travelled to Brunei in October 2011 to stay with my family for a month. We celebrated the Plati-

num Jubilee of his birthday very grandly in Vadakkangulam on August 14, 2012. The last I saw him on was on 1st December 2012 when I left from India for Brunei. On the 1st of January 2013 he told me "I will not live anymore". It is very painful for me to have a life without my father.

Ever loving daughter,

Joe

EDUCATIONIST– SARDAR S.A.RAJA

Institutions

ACKNOWLEDGEMENTS

I must thank my dad who has been my inspiration to write about him. I thank all the people who have contributed their memories of my father. I am deeply grateful to my husband and my son Kevin who provided invaluable support along the way. I thank my father-in-law Mr A. Sargunam, who edited the contents in a day and made it possible to publish the book.

I will continue to publish "Ever Shines" every year. I request you to share your experiences with him. You can send it to my email address: joesuresh.md@gmail.com. Visit our website www.jscolleges.org.

Thank You,

Joe Suresh

Cell Phones: India: +91 9944218066 , +91 9600969664

Skype: joe.arul2

www.jscolleges.org

He Shines Forever

In Loving Memory
The day You Went Away
They say that times a healer
But as the time goes on,
I seem to find it just as hard
To face the fact you've gone.
And today it's the Anniversary
Of the day that you went away,
And I'm standing here at your graveside
And believe me when I say.
You'll never be forgotten
And every year Ill shed a tear,
But it's only because I Love You
And wish you were still here.